

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.I.30.037/2010/3.szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla a Dombóvári & Szloboda Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Szloboda János ügyvéd) által képviselt **(felperes neve, címe)** alatti lakos felperesnek - a Dr. Vida Ferenc Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Vida Ferenc ügyvéd) által képviselt **(alperes neve, címe)** alatti székhelyű alperes ellen kölcsöntartozás visszafizetése iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2009. június hó 18. napján kelt 7.G.40.086/2009/11. számú ítéletével szemben az alperes 12. sorszámú fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással **hagyja helyben**, hogy az alperest terhelő eljárási illeték összege 480.000,- (Négyszáznyolcvanezer) Ft.

Kötelezi az alperest, fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 150.000,- (Egyszázötvenezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S :

A felperes korábban az alperesi kft. tagja és egyik ügyvezetője volt. Tagsági viszonya fennállása alatt 2004. december 21. napján írásban megállapodást kötött az alperessel, amelyben vállalta, hogy 2004. december 21. napján átutal az alperes bankszámlájára 4.000.000,- Ft-ot. **(személy 1. neve)**, mint az alperes másik ügyvezetője vállalta, hogy az alperes a kölcsönösszeget legkésőbb 2004. március 31. napjáig visszautalja a kölcsönadó által meghatározott számlaszámra. A kölcsön visszafizetése tárgyában a felek többször tárgyaltak, majd a felperes tagsági viszonyának megszűnését követően, 2007. szeptember 21. napján a kölcsöntartozás visszafizetésére szólította fel az alperest, mely eredménytelen volt.

A felperes keresetében 4.000.000,- Ft tőke és ennek 2005. április 1. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta,

hogyan a megállapodásban a felek elírták a kölcsön visszafizetésének az időpontját. A szerződés keltéből következik, hogy a lejárat dátuma helyesen 2005. március 31. napja. Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Nem vitatta a felperes által nyújtott kölcsön tényét, azonban álláspontja szerint a követelés időelőtti, mivel a lejárat időpontja valóban előírásra került, azonban az helyesen 2014. március 31. napja.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 4.000.000,- Ft tőkét és annak 2005. április 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatát, valamint az államnak - külön felhívásra - 440.000,- Ft le nem rótt eljárási illetéket. Indokolásában megállapította, hogy a felek között nem volt vitás a kölcsönnyújtás ténye és annak összege. Az eljárás során meghallgatott tanúk közül **(személy 2. neve)** azt állította, hogy a felperes csak néhány hónapos időtartamra nyújtott kölcsönt. **(személy 3. neve)** tanúvallomásából pedig az állapítható meg, hogy a felek többször tárgyaltak a kölcsön visszafizetéséről, illetőleg annak időpontjáról és módjáról is. Az elsőfokú bíróság az előbbieket mérlegelve megállapította, hogy az alperes tartozása lejárt, lévén egy 2014-ben lejáratú kölcsöntartozás visszafizetéséről a peres felek nem tárgyaltak volna 2007-ben. Azt a tényt is figyelembe vette, hogy a kölcsönszerződésben a felek kamatot nem kötöttek ki. Mellőzte a bizonyítékok köréből a becsatolt főkönyvi kivonatokat és mérlegadatokat értékelését, mivel a kölcsönszerződés lejáratát szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az alperes könyvelésében a kölcsönadott összeg milyen tételként szerepel. Nem tartotta indokoltnak **(személy 3. neve)** ismételt meghallgatását, mivel nem volt várható, hogy a felperes által bizonyított tényekkel szemben a tanú a korábbi vallomását megváltoztatja.

Az ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem kellőképpen értékelte azt, hogy a kölcsönszerződés felperes által állított lejáratkor a felperes megbízási jogviszony keretében önálló aláírási joggal rendelkező ügyvezetője volt az alperesnek egészen 2006. február 1. napjáig. Erre figyelemmel rendelkezhetett volna a tagi kölcsön visszafizetéséről. Az is a felperesi érvelés ellen szól, hogy az állítólagos lejárat napján az alperes rendelkezett a kölcsönösszeg visszafizetéséhez szükséges pénzeszközzel, tehát a kifizetésnek nem volt akadálya. Véleménye szerint **(személy 2. neve)** ellentmondásosan nyilatkozott a kölcsöntartozással kapcsolatban. Sem a szerződéskötés dátuma, sem összege, sem a megállapodás módja, annak írásba foglalása nem egyezik a perben feltárt egyéb adatokkal. **(személy 3. neve)** pedig tanúvallomásában azt erősítette meg, hogy nem ismert előtte a kölcsön lejáratának időpontja.

Új bizonyítékként arra hivatkozott, hogy a felperes 2005. október 11-én és november 18-án 1-1 millió Ft-ot fizetett be az alperesi céghez, ugyanakkor 2005. április 22-én 150.000,- Ft-ot, április 29-én ismét 150.000,- Ft-ot, június 10-én 115.000,- Ft-ot vett fel a társaságtól készpénzben. Álláspontja szerint amennyiben a felperesnek ebben az időpontban kölcsön visszafizetése iránti igénye lett volna vele szemben, úgy nem fizet be a cég számlájára 2.000.000,- Ft-ot, illetve nem vesz fel más célra 415.000,- Ft-ot, hanem ezen összegeket elszámolta volna a követelésével szemben. Kérte,

hogy a bíróság **(személy 2. neve)** tanút a perben ismét hallgassa meg a korábban tett tanúvallomásában fellelhető ellentmondások feloldása érdekében, és kérte **(személy 3. neve)** meghallgatását a kölcsön lejáratára vonatkozóan.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult. Előadta, hogy amíg tagja volt a társaságnak, kizárólag szóban szorgalmazta a kölcsön visszafizetését, mivel azonban az alperesnek nem volt annyi szabad pénzeszköze, hogy azt egy összegben visszaadhatta volna, szóba került kölcsön felvétele is. Utóbb az alperes már csak a kölcsön egy részét kívánta visszafizetni, ezért kényszerült a per megindítására.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló jogi következtetésre jutott, indokaival az ítéletábra is egyetért, ezért az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése és 254. § (3) bekezdése alapján - helyes indokai szerint - helybenhagyta.

A fellebbezés kapcsán az alábbiakra mutat rá: a felek között nem volt vitatott a kölcsön ténye, annak összege és az sem, hogy a kölcsönt a felperes ügyleti kamat kikötése nélkül nyújtotta az alperesnek. A felek között érdemi vita a kölcsön lejáratának szerződésben megjelölt időpontja tekintetében keletkezett. Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság azt a tényt, hogy a kölcsön összegére, kamatmentességére, s arra figyelemmel, hogy azt magánszemély nyújtotta egy gazdálkodó szervezetnek, a felek akarata szükségképpen rövid lejáratú, pár hónapos kölcsönnyújtásra irányult. A felperes a társaság tagjaként nyújtotta a kölcsönt, ezért érdekeltisége a pénz visszafizetésével kapcsolatban kétirányú volt: mint hitelező, elsősorban a pénz szerződésben megjelölt határidőben történő visszafizetését kívánta, másfelől, mint az alperesi társaság tagja és ügyvezetője, a társaság zavartalan működésében is érdekelt volt. Ezért nincs jelentősége annak, hogy a felperes tagsági viszonyának, illetőleg ügyvezetői megbízatásának megszűnése előtt az alperes rendelkezett-e adott időpontban jelentősebb összeggel a kölcsön rendezéséhez. A társaság működésének folyamatából egy időpontot kiragadva nem lehet megállapítani, hogy az alperes működésében milyen zavart okozott volna a nagyobb összegű készpénz kivétele. Az eljárásban nem vált ismertté az alperes utasítási, illetve bizonylatolási rendje. A fellebbezéshez becsatolt pénztárbizonylatból azonban megállapítható, hogy a felperes csak az alperes ügyintézőjének ellenjegyzésével, illetőleg bélyegzőjével igazolt pénztárbizonylat ellenében vehetett fel pénzt annak pénztárából, vagyis a készpénzfelvétel nem csak a saját elhatározásán múlt.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a per során meghallgatott tanúk vallomásait; az ítéletábra álláspontja szerint a tanúk újbóli meghallgatásával a korábbi tanúvallomásuktól eltérő új előadás, eltérő tényállás megállapítása nem várható.

Az ítéletábra észlelte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg az alperest terhelő eljárási illeték összegét (az elsőfokú eljárás illetéke: 240.000,- Ft, és a Bács-

Kiskun Megyei Bíróság előtt 4.G.40.265/2008. ügyszám alatt folyamatban volt másodfokú eljárás illetéke: 240.000,- Ft), ezért az elsőfokú ítélet rendelkező részét az alperest terhelő eljárási illeték összege vonatkozásában pontosította.

Az eredménytelen fellebbezésre figyelemmel az alperes a Pp. 78. § (1) és (2) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárási költségének megfizetésére. Az ügyvédi munkadíj összegét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg.

A fellebbezési eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. § (1) bekezdésére figyelemmel illetékmentes volt.

Szeged, 2010. április hó 1. napján

Dr. Mányoki Zsolt sk.
a tanács elnöke

. Hámori Attila sk.
előadó bíró

Dr. Kiss Gabriella sk.
táblabíró